

Přílohy

1. Seznam ekumenických koncilů
2. Modlitba
3. Sen o církvi

Příloha č. 1: **Seznam EKUMENICKÝCH KONCILŮ**

Níže naleznete veškeré v minulosti svolané ekumenické koncily. Mezi ty nejvýznamnější zcela jistě patří první čtyři, kde docházelo k ustálení základních pravidel víry. V této diplomové práci se konkrétně zaměřím na jeden, který je v moderních dějinách nejvýznamnější – II. vatikánský koncil.

1. I. nikajský koncil (325)
2. I. konstantinopolský koncil (381)
3. Efezský koncil (431)
4. Chalkedonský koncil (451)
5. II. konstantinopolský koncil (553)
6. III. konstantinopolský koncil (680–681)
7. II. nikajský koncil (787)
8. IV. konstantinopolský koncil (869–870)
9. I. lateránský koncil (1123)
10. II. lateránský koncil (1139)
11. III. lateránský koncil (1179)
12. IV. lateránský koncil (1215)
13. I. lyonský koncil (1245)
14. II. lyonský koncil (1274)
15. Viennský koncil (1311–1312)
16. Kostnický koncil (1414–1418)

17. Basilejský koncil (1431–1449)
18. V. lateránský koncil (1512–1517)
19. Tridentýský koncil (1545–1563)
20. I. vatikánský koncil (1869–1870)
21. II. vatikánský koncil (1962–1965)

Příloha č. 2: Modlitba

Modlitba za otce Františka od Paula M. Zulehnera vyňata z knihy Papež František a jeho reforma církve.

„Ve stínu Tvých křídel je naše útočiště“, zpívám se žalmistou, Bože náš! A myslím na Františka, Tvého biskupa v Římě.

Ani ve snu mne nenapadlo, že bych ve svém pokročilém věku mohl ještě jednou prožít ve Tvé církvi takové vzepětí. Zřejmě se Františka zmocnil Tvůj Duch, onen Duch, jehož jsi ve své církvi v hojnosti seslal na Druhém Vatikánském koncilu, Duch, Který se nedá zkrotit, jak říká František, i kdybychom si to ve své pohodlnosti a ustrašenosti sebevíc přáli.

Tvůj Duch z něj dělá také nebojácného karatele. Mocným tohoto světa mluví do svědomí. Dávej mu pravá slova, avšak otevři také uši a srdce mocných, kteří rozhodují o válce a míru. František nechce připustit, aby další a další přicházeli o život ve vlnách Středozevního moře, aby museli prchat před terorem a válkami zuřícími v tolika oblastech světa. Dej, ať nadále zůstává neochvějným obhájcem míru.

I to, že se František rád nazývá římským biskupem, ve mně budí naději, že se skrze jeho odvážné kroky blíží naplnění modlitby Tvého Syna. Abychom byli jedno – to bylo Ježíšovým niterným přáním. On zajisté již předem zkoušel rány svého rozděleného těla. On byl v oněch mnoha mrtvých, které po sobě zanechalo krvavé rozštěpení církve v Evropě. Nenávist mezi křesťany způsobila, že si mnozí nad tvou církví zoufali – má být odstraněna, žádali velcí myslitelé. Dej, ať je František obrazem církve bezmocné, která se zříká veškerého zla. Kéž najde spojení v sesterských evangelických církvích, které spolu s ním prosím Evropu, aby oběma konfesím odpustila, že utopily Tvé evangelium v krvi.

A ještě něco: František si přeje, abychom se stali chudou církví pro chudé. Dej, abychom se my, křesťané a křesťanky v bohatých zemích, od něho učili. Dej i nám odvahu angažovat se ze všech sil právě tehdy, kdy za to nemůžeme nic očekávat, A nech nás jednat politicky, abychom chudým nedávali a nemuseli i v budoucnu dávat jen almužny, nýbrž aby v lidstvu, jednom a jediném, přibývalo spravedlnosti a lidé všude na světě mohli žít svobodně a důstojně.

Už teď děkuji za to, že František jako první papež chystá encykliku, která má bránit ničení našeho životního prostředí.

Dej, aby mohl ještě dlouho vést Tvou církev, pokorně a pevnou rukou. Kéž najde mnoho

odhodlaných spolupracovníků, a to i mezi biskupy. A kdyby snad někdo usiloval o jeho život, necht' najde útočiště ve stínu Tvých křídel.¹

¹ ZULEHNER, Paul Michael. *Papež František a jeho reforma církve*, Praha: Vyšehrad, 2016, str. 108.

Příloha č. 3: Sen o církvi

Dovolím si vám zde zprostředkovat „sen o církvi“ od Otta Hermanna Pesche, které mé srdce velice zasáhlo a rozhodla jsem se ho zde neopomenout.

„Sním o církvi, která jasně a zřetelně říká, že je tu pro evangelium a pro víru lidí. Sním o církvi, která se ani v teorii, ani v praxi nedomnívá, že se musí napomáhat evangeliu nejrůznějšími „opatřeními“, bez ohledu na lidská srdce. Sním o církvi, která ve svém sebe pochopení a ve svém projevu spojuje nejlepší prvky katolického, luterského, reformovaného i ortodoxního pojetí církve a v plodném napětí. Sním o církvi, která se staví proti byrokratizaci, jakmile jen to věcné nutnosti jen trochu připouštějí, a která s lidmi jedná jinak, než jak je to obvyklé u státní správy. Sním o církvi, v níž už nikdo nebude muset mít strach, když bude vcházet do „farního úřadu“. Sním o církvi, v níž už nebude možné „stát se něčím“ jinak než cestou evangelia. Sním o církvi, která životem svého společenství nabídne moderní společnost a jejím údajným věcným nárokům hodnověrný obraz naprosto jiného soužití. Sním o církvi, která vydrží i konflikty a vypořádává se s nimi jinak než „svět“ a v níž nikdo nemůže využít otázky správného výkladu evangelia k osobnímu prosazení. Sním o církvi, v níž se už nikdo nestrachuje o evangelium a víru, i když neprobíhá všechno na všech místech světa stejně jako na jednom určitém místě. Sním o církvi, která chápe svou „svátostnost“, onu vítěznou přítomnost Boží milosti v sobě jako osvobozující svobodu, která se každý den při pohledu na konkrétní osoby i při pohledu na struktury přesvědčivě modlí: „Odpusť nám naše viny!“ Sním o církvi, která zní svoje skutečné místo, která tedy v nauce i v životě jasně ukazuje, že sama není nebeským Jeruzalémem, nýbrž že je určena k zániku, až přijde Boží království, kde už bude pouze to, čemu pozemská církev připravuje cestu a na co ukazuje: společenství s Bohem a se všemi navzájem.“²

² PESCH, Otto Hermann. *Druhý vatikánský koncil: 1962-1965*, Praha: Vyšehrad, 2014, str. 366.